Fragmentarium

naue ꝑexit ad italiã. Cũq; ad ro
manũ portũ veniſſet: illic nautã
repperit quẽ mortuũ putauit. Tũc
ĩopinata exultatiõe gauiſus ẽ:
eũq; qualit̃ in tãto maris ꝑicu
lo tot diebꝫ viuẽ potuiſſꝫ ĩq̃ſiuit.
Qui ĩdicauit quotiẽs in illi⁹ tẽ
peſtatis fluctibꝫ cũ eodẽ quẽ re
gebat carabo fuiſſet verſatus
qualit̃ cũ illo vndis pleno na
tauerat. et quotiẽs eo a ſupiorẽ
pte deorſũ verſo ipẽ carine ei⁹
ſupſederat: adiũgens cũ diebꝫ
ac noctibꝫ hoc ĩceſſant̃ ageret
iãq; virtus funditus ex fame
ſil̃ et labore cecidiſſet quo ordĩe
diuina eũ miſericordia ſeruauit.
Indicauit enĩ quod etiã nũc uſ
q; teſtat̃ dicẽs. Laborãs in fluc
tibꝫ ac deficiẽs ſubito mẽtis põ
dere ſũ grauatus. ita ut neq;
depreſſus ſõpno eſſẽ neq; vi
gilare me credere: cũ ecce in
medio mari me poſito quidã
apparuit qui m̃ panẽ ad refec̃
onẽ detulit. Quẽ mox ut come
di vires recepi. Nec longe poſt
nauis trãſiens affuit: que me
ab illo vndarũ ꝑiculo ſuſcepit
atq; ad terrã deduxit. Qđ ſalꝫ
eps audiẽs requiſiuit diẽ: atq;
illũ diẽ fuiſſe repperit quo ꝑ eo
pſbiter in hoſtica ĩſula oĩpotẽti
dño hoſtiã ſacre oblatiõis ĩmo
lauit. Petr⁹. Ea q̃ narras ipẽq;
ĩ ſicilia poſitus agnoui. Greg⁹.
Iđcirco credo qꝛ hoc tã apte cũ
viuẽtibꝫ ac neſciẽtibꝫ agit̃: ut
cũctis hec agẽtibꝫ ac neſciẽtibꝫ
oſtendat̃ qꝛ ſi inſolubiles culpe
nõ fuerĩt. ad abſolutionẽ ꝓdeſ
ſe etiã mortuis victima ſacre
oblatiõis poſſit. Sꝫ ſciẽdũ nob̃

ẽ qꝛ illis ſacre victĩe mortuis ꝓſũt:
qui hic viuẽdo obtinuerũt ut eos
etiã poſt mortẽ bona adiuuẽt.
que ꝑ ipſis ab alijs fiũt. De vir
tute hoſtie ſalutar̃. 60
Inter hec
autẽ penſandũ ẽ qꝛ tutior via
ſit: ut bonũ qđ quiſq; p⁹ mortẽ
ſuã ſperat agi ꝑ alios agat dũ
viuit ipſe ꝑ ſe. Beati⁹ quippe ẽ li
berũ exire: q̃ᵐ poſt vincula liber
tatẽ querẽ. Debem⁹ itaq; p̃ſens
ſeculũ vel qꝛ iã conſpicim⁹ defluxiſſe
tota mẽte cõtẽpnẽ: cotidiana
deo lacrimarũ ſacrificia cotidi
anaſq; carnis eius et ſanguĩs
hoſtias ĩmolare. Hec nãq; ſin
gularit̃ victima ab et̃no ĩteritu
aĩaꝫ ſaluat: que illã nob̃ mortẽ
vnigeniti ꝑ miſteriũ reparat. Q̃
licet ſurgẽs a mortuis iã nõ morit̃
et mors ei ultra nõ dñabit̃: tñ
in ſeipſo ĩmortalit̃ viuẽs ꝓ no
bis iterũ in hoc miſterio ſacre
oblatiõis ĩmolat̃. Eius quippe
ibi corpus ſumit̃: eius caro in
populi ſalute partit̃: ei⁹ ſãguis
nõ iã in manus ĩfideliũ ſꝫ ĩ ora
fideliũ fundit̃. Hinc ergo pẽſe
mus quale ſit ꝓ nobis ſacrificiũ
hoc: qđ ꝓ abſolutione nr̃a paſ
ſionẽ vnigeniti filij ſp imitat̃. Q̃s
enĩ fideliũ habere dubiũ poſſit
in ipſa ĩmolatiõis hora ad ſac̃
dotis vocẽ celos aperiri in illo
ihũ xp̃i miſterio ãgeloꝝ choros
adeſſe. ſũmis ĩma ſociari. ter
rena celeſtibꝫ iũgi. vnũ quidẽ
ex viſibilibꝫ atq; ĩuiſibilibꝫ fieri.
De cordis cõpũctione q̃rẽ 61
Sed neceſſe ẽ ut cũ hec da.
agim⁹. noſmetipſos deo ĩ cordis
contritiõe mactem⁹: qꝛ qui paſ
ſiõis dñice miſteria celebram⁹.

License: public_domain – Leuven, KU Leuven Bibliotheken Bijzondere Collecties, Ms. 1518, fol. 59v – Gregorius I, <i>Dialogorum libri IV</i> (https://fragmentarium.ms/view/page/F-siju/7374/59265)